

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

De maatschappij moet uitgaan van den regel, dat de enkele mensch, meer dan tot nu toe, zijn geluk leere zoeken in het geluk van allen.

1 Dec. 1914.

No. 23

19e Jaargang.

JOSEPH FIELDING SMITH.

Een waardeerend woord,

door

J. A. G.,

vertaald uit „Improvement Era.”

President Joseph Fielding Smith, de zesde en beminde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is den 13den van deze maand, (November) 76 jaar oud geworden. De Kerk aanvaardt dankbaar, maar zonder ophef, het feit dat hem zoolang is toegestaan te arbeiden in de openbare bediening van de zaak der waarheid. In bijna elke huishouding worden, op zijn minst eens per dag, gebeden opgezonden voor het welzijn van de leiders, en in het bijzonder voor den President der Kerk, die de voornaamste verantwoordelijkheid draagt, en toch, de eenige bewijzen in den zin van feestviering, bij de gelegenheid van President Smith's 76sten geboortedag, werden gedaan door hen die in nauwe betrekking tot hem stonden.

Dit is het meest karakteristieke van de Heiligen der Laatste Dagen. De officieele leiders van de Kerk worden zonder waarschuwing van uit het volk opgeroepen, en van uit alle eerbare levenskringen. Aldus voor dit nieuwe werk aangewezen, geven deze mannen, hetzij zij jong zijn dan wel oud, of het verlies dan wel winst voor hen beteekent, zich geheel en al met al hun macht, totdat hunne zendingen geëindigd zijn door formeel ontslag of door den dood. Van af den tijd dat een leider in Israël geroepen wordt, wordt hij aangenomen als iets dat van zelf spreekt; het geloof en de gebeden alsmede de verknochte onderstand van de Heiligen wordt hem gegeven, maar sedert hij een deel is van een stelsel waarin de zelfzucht geene rol speelt,

en wat wel bijna onmogelijk is, wordt hij slechts een met de Kerk innig saamgeweven deel, met zijn verheven zending om eeuwig zaligmakende waarheid aan allen te brengen. Het leger van officieele Kerk-werkers dient hun troost te zoeken in de zwijgende, maar zekere liefde en goeden wil van het volk — wat echter meestal een zeer voldoende belooning is.

Zonder twijfel heeft President Smith een langere dienst in de Kerk gezien dan eenig ander thans levend mensch. Meer dan zestig jaren lang was hij in de daadwerkelijke bediening, onder een grootte verscheidenheid van roepingen; gedurende 47 jaren heeft hij de apostolische roeping gedragen; sedert 1867 is hij een van de algemeene autoriteiten der Kerk geweest; gedurende 13 jaar was hij President van de Kerk.

Geen ander in de Kerk is zoo bemind geweest als hij. Bekendmaken dat President Smith in de vergadering zal zijn, wil zooveel zeggen als het volk te waarschuwen dat zelfs plaatsen om te staan moeilijk verkrijgbaar zullen zijn. Zijne woorden worden aangehoord als zijnde afkomstig van een geïnspireerde autoriteit; zijne daden zijn die van een eerbaar man, lang en ernstig beproefd in de smeltkroes van het leven.

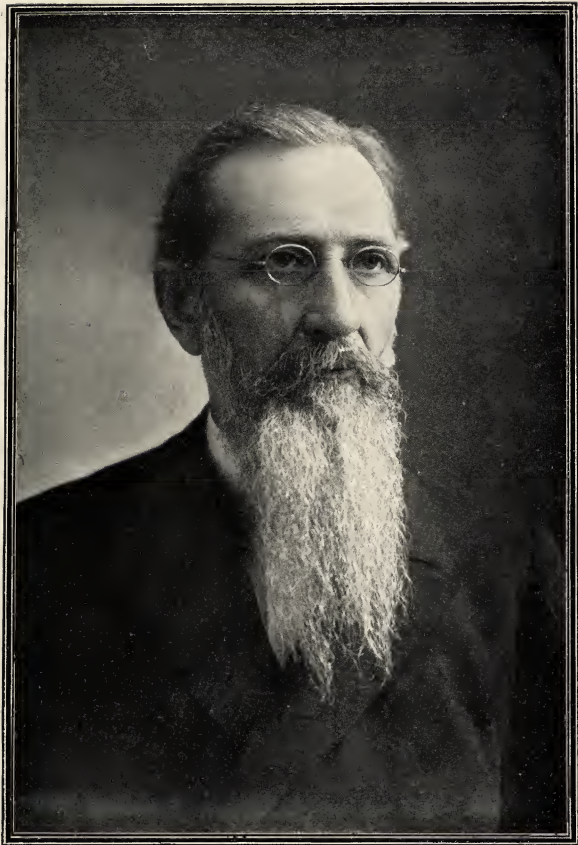
Het vertrouwen van het volk in hun President, Profeet, Ziener en Openbaarder, is niet alleen ontstaan door de verheven posities die hij zoolang in bezit heeft gehad. De Heiligen der Laatste Dagen zijn van alle hoeken der aarde vergaderd, en van uit alle levenskringen, nadat zij overtuigd waren geworden dat het Evangelie, zooals hersteld door den Profeet Joseph Smith, zeker en waar was. Wijsheid regeert het Zion der aarde. De leiders van het volk zijn aangewezen achtung en onderscheiding bij datzelfde volk te zoeken, en het vertrouwen, hun geschonken, is in verhouding tot hunne verdiensten. Het is daarom een nobele bijdrage tot de waardigheid van den man, Joseph F. Smith, dat zijn naam de gelijkkluidende term is van alles wat het volk eerbiedigt en hoogacht.

Zeker, deze man, die presideert over de Kerk, en wiens leven is als een open boek, is voorbereid geworden voor zijn werk. Zoo zwakheid in hem geweest ware, zou hij ruim gelegenheid hebben gehad om te vallen. Van zijne geboorte afaan heeft de geest van het werk der laatste dagen hem omzweefd; en met elk voorbij gegaan jaar is hij meer verbonden geworden met de geschiedenis der Kerk.

Toen hij geboren werd, in Far West, op den 13en November 1838, beroerden afval, jalouzie, vervolging, en de wenkende hand van ontrouw, de Kerk. De Kerk zelve viel niet, maar de harten der getrouwen werden zwaar beproefd, en zelfs het kind Joseph F. Smith, moet iets in zich hebben opgenomen van den plechtigen ernst dier dagen, toen namelijk de Kerk gezuiverd werd voor haar toekomstig werk. Het was een voorbereiding van edelen omvang, om in die vroege jaren aan de

JOSEPH FIELDING SMITH.

President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Zie hoofdartikel.

kniëen te zitten van zijn patriarchalen vader, of aan die van zijn oom, den profeet, zelfs al werd de breede belangrijkheid van hunne conversatie niet door den knaap begrepen. Het was eene oefening in stalen sterkte, zelfs voor het kind, om getuige te zijn van het thuisbrengen der lichamen van zijn vermoorden vader en oom. Want voor zoodanig eene berooving van het dierbaarste wat er in het leven is, schreit de menschelijke ziel natuurlijk en instinctmatig om wraak. Toch is het geheele leven van den knaap, opgegroeid tot man, dat van vergeven en liefhebben geweest, opdat allen de gelegenheid mocht worden geboden de waarheid te zien. Wie weet ten koste waarvan de inwendige mensch overwonnen is geworden! De Kerk heeft van af den beginne zoo'n onrechtmatigen, maar toch volhardenden tegenstand geleden, dat men zich verwondert hoe zij haar vriendelijke liefde heeft behouden voor alle menschenkinderen.

Het was een prachtige voorbereiding voor den man, die al de jaren van een lang leven in den dienst zou zijn van God, om getuige te wezen van den uittocht uit Nauvoo. Huizen en landerijen, huishonden, eigendom en souvenirs, alles moest worden achtergelaten. Het verdreven volk was in de woestijn met hun God, en ziet! hun geloof groeide sterk. Het was gedurende den uittocht dat President Smith geloofslessen leerde die nimmer weer vergeten werden. Hun vee was verloren, en hun hoop vervloog, maar de biddende moeder, in gemeenschap met de Bron der Waarheid, verrees, en ging onverwijld naar de plaats waar de ossen waren verdwaald geraakt. Ofschoon slechts acht jaren oud, dreef de knaap een ossenspan door Iowa.

„In 1848, negen jaar oud zijnde, reed ik een vierspan ossen door de prairiën naar Salt-Lake-City,” zoo schrijft President Smith in een dagboek van een vriend. Dat was oefening voor een knaap! Gedurende de dagen van dien pijnlijken, stoffigen tocht, was er geen verlangen naar de gemakkelijke dingen des levens. Na aankomst in de vallei, begon de moeizame ontginning van der weduwe Smith's boerderij. De vader was dood, en de kinderen waren jong. Onze President kan door zijn eigen leven het lot verstaan van de weduwe en van den vaderlooze. Dan, de moeder stierf. De sterke geest en het wijze verstand konden den knaap niet langer leiden. De vader was in koelen bloede vermoord geworden, omdat hij zonder vrees was voor de zaak der waarheid; de moeder was gestorven door de inspanning en het verdriet van een leven, geschokt door den vreeselijken storm dier dagen; en geen stoffelijke welvaart had hij. Aldus bleef de veettienjarige knaap, die de leider zou worden van zijn volk, achter. Menschen worden beroofd van aardsche ondersteuning, opdat zij sterk mogen worden in Gods wegen!

De training was steng geweest, maar van oneindige waarde. Toen de knaap slechts vijftien jaren oud was, werd hij geroepen om op

zending te gaan naar de Sandwich-Eilanden. Door met handenarbeid het benooidge te verdienen voor den overtocht, wist hij in Californië te komen; door meerderen arbeid verdiende hij zijn passage naar de eilanden. Om bezwaren te maken, of te twijfelen, zou niet mogelijk geweest zijn voor iemand, die al deze oefeningen reeds had doorstaan. Gedurende die eerste zending werd de geest van het werk vaardig over hem. In predikatie, op bezoek, door zijn stillen invloed, leidde hij de mannen en vrouwen in den weg der eeuwige waarheid. Door de kracht van het priesterschap door hem gedragen, heelde en genas hij de zieken, dreef booze geesten uit, en bracht vrede aan de zielen van hen die zwaar beladen waren. Na bijna vijf jaar was het hem veroorloofd terug te keeren. Opnieuw moest hij zijne reis naar huis verdienen. Ten laatste echter was hij weer opnieuw vereenigd met het hoofdlichaam van zijn volk in Salt-Lake-City, maar — zonder geld. De Heer beloont niet altijd met goud en zilver. Hem werd niet toegestaan lang thuis te blijven, want zending volgde op zending. Van de Sandwich-Eilanden werd hij voor den tijd van drie jaar naar Engeland geroepen; daarna van Engeland wederom naar de Sandwich-Eilanden. Om het Evangelie te prediken, zonder buidel of male, werd zijn levensdoel.

Joseph F. Smith's ononderbroken toewijding aan het Evangelie ontsnapte niet aan de oplettendheid van den waakzamen, scherpzinnigen leider, Brigham Young, die met machtige liefde de nagedachtenis in eere hield der martelaren Joseph, en Hyrum Smith. Het was een vreugde voor den Profeet Brigham Young, om iemand te vinden uit den bloede der martelaren, zichzelf gevende voor de zaak waarvoor zij stierven. Op onderscheidene wijzen toetste Brigham Young de stoffen waaruit Joseph F. Smith gemaakt was. Evenwel, de lange en harde training van zijne kindsheid, en de voortdurende tucht in het zendingsveld, waren niet ijdel geweest. President Young bevond hem trouw aan zijne familie, zijn land, zijne Kerk, en zijn God. Zelfs niet de bitterste vijand zal ontkennen, dat President Smith trouw is.

Na eenige jaren, den 1sten Juli 1866, op een schoonen en plechtigen dag, verordineerde Brigham Young, Joseph F. Smith tot het apostelschap. Een jaar later, in October 1867, werd hij toegelaten tot het Quorum der Twaalven. Zoo indien er sprake kan zijn in de Kerk van Christus een positie te verdienen, dan had Joseph F. Smith zijne plaats in het Quorum der Apostelen verdiend door zijne reinheid, zijn verstand, zijne opreethheid, en zijne werkzaamheid ten behoeve der Kerk. Bovendien, het volk van de Kerk verheugt er zich in, het bloed te eeren van Profeet die Gods instrument was in het groote werk om het Evangelie te herstellen. Welkom was hij, toen hij een aanvang maakte met zijn werk als een van de algemeene autoriteiten der Kerk.

Als lid van het Quorum der Twaalven, toonde Joseph F. Smith dezelfde werkzaamheid, die zoo in het bijzonder zijn vroegere arbeid had gekenmerkt. Van de eene nederzetting reisde hij naar de andere, om raad te geven, predikatiën te houden, en een werkzaam aandeel te nemen in het opbouwen van het Westen, dat nog in zijne kindsheid van ontwikkeling was. Gloed- en leven-aanbrengend waren zijne woorden, overal waar hij henenging. Zonder eenigen twijfel was zijn geloof. Zijne getuigenis van het Evangelie was als de hoogste kennis. Toen als nu, was hij een geen vrees kennende kampioen der waarheid.

Ten tijde dat Apostel Smith eene plaats innam onder de algemeene autoriteiten der Kerk, waren de toestanden in Utah snel en voortdurend veranderende. Vele niet-leden van de Kerk, die ingetrokken waren om te deelen in de milddadigheden der woestijn, welke de Heiligen hadden doen bloeien, konden zich niet bevredigen met hun rijke, stoffelijke oogst, maar namen de wapenen op tegen de Kerk. Toen de leiders der Kerk beschuldigd werden van ontrouw jegens het land, toen hunne drijfveeren geschilderd werden als te zijn die van duivels; toen het geheele stelsel van het „Mormoonsche” geloof gebrandmerkt werd als van de bedorvenste onzedelijkheid te zijn, had het volk, dat zich de dagen van Carthage en Nauvoo herinnerde, moeite om de kreet van wraak in te houden. Door de verlaten woestijn waren zij getrokken, langs den weg velen achterlatende; in het zweet huns aanschijns hadden zij de woestijn tot hun gebruik herschapen, en dit alles opdat zij hunnen God onverlet mochten dienen in een godsdienst, gebaseerd op reinheid en waarheid. Het was toen dat de helderziende, helderdenkende leiders hunne stemmen verhieven tot protest tegen verdere onrechtvaardigheid. Apostel Smith, een man met diepe aandoeningen, had het verlangen naar wraak voor de verdierlijkte moordenaren van zijnen manhaftigen vader, van zich gezet, maar iemand zijnde van kracht, kon hij zich niet onverschillig aan de nieuwe onrechtvaardigheid, die men zich had voorgenomen, onderwerpen. De „Strijdende Apostel,” noemde men hem, toen hij den laster tegen het „Mormonisme” terugslingerde, en zijn meedoogenlooze waakzaamheid werd een afschrikwekkende kracht tegen hen die kwaad in den zin hadden tegen een goed en vreedzaam volk.

Een strijdende apostel is hij altijd geweest — vechtende voor de zaak der waarheid. En toch is Joseph F. Smith uit der aard een man van vrede. Goed en vriendelijk zijn zijne wegen. Een „gentleman”, is instinctmatig de benaming die men hem geeft, als men hem ontmoet. In karakter, stem en manieren is hij de deftige, waardige vrede-stichter. Niettegenstaande is zijne trouw zoodanig, en zijn zijne overtuigingen zoo wel geworteld, dat geen kwaad tegen de waarheid gesproken kan worden zonder den leeuw in hem wakker te schudden. Den strijd aan te binden, den vijand volle plaats in te ruimen, en

hem te waarschuwen; zijne krachten te beproeven in overeenstemming met de wetten der welvoegelijkheid, maar nimmer genade te schenken aan kwaad of ontrouw, of onrechtvaardigheid — dat is de methode van Joseph F. Smith.

Onder de hand drukten de jaren van moeite op President Brigham Young, redenen waarom hij vroeg dat meer raadgevers, optredende als medehelpers, hem toegevoegd zouden worden. Onder hen die hij voor dat doel uitkoos, was Joseph F. Smith. Dit bewijst dat gedurende zijn Apostelschap, hij niet het vertrouwen van President Young verbeurd had, hetwelk hij vroeger genoot. Toen, ten laatste, de groote stichter van Utah stierf, en het Eerste Presidentschap opnieuw werd georganiseerd, maakten de bekwaamheden en het karakter van Apostel Smith hem, onder de inspiratie Gods, tot een raadgever toegevoegd aan President John Taylor. Onder de bediening van President Taylor, Woodruff en Snow, bleef President Smith gedurende een en twintig jaar raadgever in het Eerste Presidentschap, totdat, ten laatste, door de voorzienigheid van God, hij President werd.

De volle vergadering in den grooten tabernakel, op 10 November 1901, zal altijd in herinnering blijven bij hen tegenwoordig. De priesterschap der Kerk zat aan, overeenkomstig hun rang in het priesterschap. Een voor een verreezen de quorums: ouderlingen, zeventigers, hoogepriesters, en de anderen, en stemden voor de keuze van Joseph F. Smith, tot het Presidentschap. In zijn krachtig ontwikkelde persoonlijkheid, met zijn helderen blik, zijn vriendelijke stem, zijn onweerstaanbaren geest, was hij bepaald de grootste onder de duizenden van bekwame mannen; de bloem van een krachtig volk, dat daar op dien dag vergaderd was.

Deze dag was eene vervulling van profetie, want vele jaren tevoren was zijn komen tot de verheven positie van het presidentschap, voorspeld geworden door de stem van Goddelijk gezag. Van de leiding der kerkelijke zaken onder het presidentschap van Joseph F. Smith, behoeft niets te worden gezegd, want in dat tijdperk leven wij thans, en wij kennen zijn welsprekende boodschap. „De ringen thuis, de zendingen in Europa, en op de eilanden der zee, zijn bezocht geworden door den President in zijne bevoegdheid als zoodanig. Voorspoed, goeden wil, geestelijke kracht en groei, overschaduwde de Kerk. De ringen van Zion zijn vermeerderd, de wijken vermenigvuldigd, honderden van overschoone vergaderzalen zijn gebouwd geworden, het Priesterschap is gekomen tot een voller besef van zijne plaats in de Kerk, de tempelen geraakten overvloedig, een nieuwen tempel is gebouwd geworden, en in meer dan duizend andere opzichten is de Kerk voorspoedig geweest; en boven dit alles, in het gezicht van de bitterste vervolging, wat geschied heeft door heel de wereld, is het geloof van het volk vermeerderd, totdat het thans bijna onwrikbaar

is. Zoo wanneer iemand dit alles betwijfelt, laat hem de vertakkingen der Kerk rondreizen, en dan een bezoek brengen aan een van de algemeene conferenties der Kerk. Daar is geloof in Israël!

Niet alleen lang, maar ook onderscheiden is de ondervinding geweest van dezen grooten man welke over de Kerk presideert. Trouw aan den genius van het „Mormonisme”, is hij ten nauwste vereenzelvigd geworden met de zaken der gemeenschap waarin hij heeft geleefd. Zeven opvolgende perioden is hij lid geweest van de wetgevende macht in Utah. Toen het Johnston leger zich ontwikkelde, sloot Joseph F. Smith zich bij de militie aan, en hielp mede voorbereidselen te maken om de tehuzen van het volk te beschermen. Hij heeft medegeholpen de nederzettingen te localiseeren, en wegen te vinden om water te brengen op het dorstige land. Hij heeft alle wettelijk zakendoen aangemoedigd, en in zooverre als zijn tijd het hem toestond, heeft hij er zelve deel aan genomen. Van af zijn eerste begin in het leven heeft hij zijn boerderij bestuurd, en zelfs nog heden, met zijne zonen, is hij bezig een van de meest moderne veestapel-boederijen in het verre Westen, op te bouwen, als een voorbeeld voor anderen.

Opleiding, schoolsche vorming, heeft hem ten zeerste ontbroken, maar een welopgevoed man is President Smith. Hij heeft veel gelezen, gesproken met vele mannen met helder en groot verstand, en hij heeft diep nagedacht. Van breed en echt medegevoelen met alles wat edel is en goed, heeft hij eene opvoeding erlangd, de echtheid waarvan niemand zal durven betwisten. Scholen, de publieke pers, het tooneel, muziek, en de schoone kunsten, allen zijn zij door hem aangemoedigd geworden. Als een schitterende lichtzijde van zijne wijsheid is het feit, dat zoo wanneer niet elkeen van een heel huisgezin eene wetenschappelijke opleiding kan bekomen, hij den raad aan de hand doet, dat dan de meisjes de eerste kans dient te worden gegeven, want zij zijn de moeders en de maaksters der mannen.

Voor hen die Joseph F. Smith niet kennen, moet het vreemd schijnen, dat de eer welke hem als 't ware heeft overwelmd, geheel en al ongezocht is gekomen. President Smith is een bescheiden man. Gelijk alle ware groote mannen, gaat hij niet op in de gedachte aan zijn eigen grootheid. Liever plaatst hij de kracht die hij waarneemt in anderen, bewonderend boven de zijne. Niettegenstaande, en meest natuurlijk, is betrekking na betrekking, welke vertrouwen vereischt, tot hem gekomen, ofschoon hij nimmer naar een er van gezocht heeft. Zij die gebreken in de Kerk trachten te ontdekken, wijzen er op dat President Smith officieel verbonden is met vele zaken-ondernemingen. Toch zij, die deze dingen afkeuren, willen niet beseffen dat mannen, welke absoluut vertrouwd kunnen worden om de zaken van anderen te besturen zooals zij die voor zichzelf zouden doen, overal gezocht worden. President Smit's bewezen oprechtheid heeft hem vele

betrekkingen bezorgd welke hij zonder twijfel zeer gaarne aan anderen zoude willen overlaten. Maar „Mormoon”, Jood of Heiden, weten, dat in zooverre als President Smith de dingen onder zijn toezicht kan houden, enkel eer en rechtvaardigheid, en eenvoudige eerlijkheid, alles zal beheerschen, waar hij ook gevonden wordt.

Gedurende het onderzoek in de zaak van Smoot scheen het alsof de geheele Vereenigde Staten samen hadden gespannd tegen het, betrekkelijk gesproken, kleine volk wat, gedurende een halve eeuw, zich had opgeofferd om de groote Amerikaansche woestijn te ontginnen. De beschuldigingen ingebracht tegen dit volk, wanneer aangenomen, zoude de „Mormonen” ongeschikt maken om te wonen in het „land van de vrijen, en de tehuizen van de moedigen.” Om de commissie van onderzoek te woord te staan, welke commissie bestond uit de geleerdste hoofden uit den Senaat, en het huis der Vertegenwoordigers van het congres der Vereenigde Staten, werden velen gedagvaard. De eerste getuige was President Smith. Gelukkigerwijs is het verhoor bewaard gebleven, en is het gedrukt, zoodat alles gelezen kan worden. Opgewassen in verstand, wil, hart en gevoel, tegen de grooten des lands, was President Smith gemakkelijk huns gelijke. Leest het. Wie heeft ooit dat verhoor gebruikt gezien als een bewijsstuk tegen de „Mormonen”? Wanneer de geschiedenis van Joseph F. Smith geschreven zal worden, zijn machtig geschil met het meest autoritaire lichaam uit den lande, zal zijn figuur in nobel relief uitkomen. Onder de mannen der aarde, hetzij hoog of laag, is President Smith nimmer in het nadeel geweest.

Zij die slechts even met hem in aanraking zijn gekomen, zijn zelfs niet verrast door het bewijs van zijne macht onder de menschen. In al zijn openbaar werk is hij meesterlijk. Hij is begaafd met hooge lichamelijke aantrekkelijkheid, zijn muzikale stem dwingt tot luisteren, zijn taal is zuiver, gekuischt en correct, en zijne gedachten houden verband zoowel met het intellect als met aandoeningen. Zij die hem gezien hebben voor de tienduizenden in den grooten tabernakel te Salt-Lake-City, hebben geene vrees dat hij niet gemeten kan worden met de mannen welke hij ontmoet.

Het beste bewijs allicht van het hooge intellect van President Smith, wordt getoond in zijn klaar begrip en verklaring van de beginselen van het evangelie. De menschen verzinken vaak in moerassen van theologische vaagheid. In zaken van godgeleerde leerstellingen is President Smith duidelijk als de middagzon. Enkele jaren geleden wilden enkele menschen die graag naar het onwaarschijnlijke gisten, weten wat er gebeuren zou als alle mannen die het priesterschap droegen, sterven zouden, uitgezonderd één ouderling. Op een van de groote algemeene conferenties, voor duizenden verzameld, helderde

(Vervolg op pag. 367.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET STANDPUNT DER HEILIGEN.

Kortleden ontvingen wij de volgende twee brieven, toegezonden door twee verschillende inteekenaren op ons tijdschrift. Wij ze ongeveer dezelfde zaak raken, drukken wij ze hierna, althans gedeeltelijk, af, en geven mede het antwoord, slechts geprepareerd om den eersten brief te beantwoorden, en opgesteld door den President onzer zending, tevens hoofdredacteur van „De Ster.” De volgende brief was gezonden aan den assistent, en het antwoord daarop is, alsmede het naschrift op den eersten brief, eveneens van hem.

Brief No. 1.

8 November 1914.

Waarde Broeder in Christus.

Ik gevoel mij ten zeerste gedrongen om door dezen brief u mijne verlangens mede te deelen. Mijn schrijven heeft het volgende doel:

Lezer zijnde van De Ster, zoo heb ik een bescheiden vraag, die ik o zoo gaarne beantwoord wenschte te zien. In de eerste plaats deel ik u mede dat ik het mij toegezonden boek, (De Artikelen des Geloofs, van Apostel Talmage) met groote aandacht en verheuging heb gelezen, tot daar waar staat, „Wij gelooven gehoorzaam te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.” Nu is het hoofdzakelijk naar de behandeling van dit artikel dat de begeerte om een antwoord op mijne vraag te erlangen, uitging. Weliswaar moet ik erkennen dat het zeer helder geschreven is, en met veel Schriftuurplaatsen gestaafd, de uitlegging namelijk. Toch is er één punt waarin mijn geloof nog onvast is, aangezien in den Bijbel voorkomt dat wij Gode meer moeten gehoorzamen dan de menschen, (eveneens door Pres. Talmage aangehaald.)

Zoo wanneer wij dan nu ons oog richten op de afschuwelijke menschenluchtingen vanden modernen oorlog, denk ik zeer dikwijls: Is de gehoorzaamheid aan de regeeringen niet te ver gedreven, om voor werkelijke of valsche rechten zijne medemenschen te gaan bestrijden met de moorddadigste oorlogswerktuigen? Met andere woorden, kort en duidelijk: Is het des Heeren wil dat ook daarin het menschelijk gezag geëerbiedigd wordt? Mag een mensch deze gruwelen begaan? Ik vermeen dat ik sommige der staten van Amerika vrijstelling van krijgsveld bestaat voor hen die gewetensbezwaar hebben om te dienen.

Ik wijs u op den verbazenden invloed van een man als Leo Tolstoï, uitgeoefend op de geesten der menschen. Ook heb ik een langen tijd gedacht dat zijne beschouwing van den Christus wel eens de waarheid kon zijn, hoewel ik nu door het geloof in de getuigenis van Joseph Smith, toch Tolstoï's verkeerde inzicht heb leeren zien; evenwel echter geloof ik dat er door hem groote waarheden zijn verkondigd, als daar zijn bijvoorbeeld: dat liefde tot God en den naaste, de hoogste wet is door Christus geleerd. Hij zeide eveneens den Christus na, „Wederstaat den booze,” en „Zoo wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de linker toe.” Deze uitingen van den Zaligmaker werden door Tolstoï der wereld en der Christenheid voorgehouden. Ziet, hierin zou ik gaarne meer licht willen hebben. In het Tractaat van Parry, „Kenmerken van de Kerk van Christus,” wordt gezegd, dat de Zaligmaker nieuwe geboden gaf, welke in Mattheus 5 zijn opgeteekend. Het verheugde mij zeer dat ik dit las, aangezien de Christenen over de bergrede over het algemeen niet zoo heel veel te zeggen hebben.

Zou er niet iemand onder de zendelingen zijn die op de hoogte is van Tolstoï's leer, en die genegen is om de waarheid en de onwaarheid van zijne Christus-beschouwing eens helder in De Ster uiteen te zetten? Ik houd mij verzekerd dat vele lezers met mij dat een hoogst belangrijke behandeling zouden achten, waardoor twijfelmoedigheid, onder den zegen des Heeren, plaats kan maken voor waarheid en vertrouwen. Hopende dat mijn beleefd verzoek ingewilligd zal worden, teeken ik, met de meeste hoogachting,

Uw broeder in Christus, N.N.

Den Heer

Rotterdam, 10 November 1914.

Waarde Broeder.

Ik zal trachten uwe ondervraging aangaande uwe overweging van Dr. Talmage's uiteenzetting in de „Artikelen des Geloofs,” het 12e artikel namelijk, „Wij gelooven om onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten,” — te beantwoorden.

Uwe vragen zijn: „Is het de gehoorzaamheid aan de regeeringen niet te ver gedreven om voor werkelijke en valsche rechten zijne medemenschen te gaan bestrijden met de moorddadigste oorlogswerktuigen? Met andere woorden, kort en duidelijk: Is het des Heeren wil dat ook daarin menschelijk gezag geëerbiedigd wordt? Mag een Christen deze gruwelen begaan? Moeten de gewetens der menschen hierin niet geëerbiedigd worden?”

Ik veronderstel dat, als u aantekening 2, op bladzijde 349, wilt herlezen, waarvan ik het volgende aanhaal: — „Er zijn gelegenheden — en niemand die dit beter wist dan de apostelen; die zich zelve tot een schitterend voorbeeld hebben gesteld van ongehoorzaamheid aan

ontwettige geboden (Hand. 3 : 19, 31 ; 5 : 28—32 ; 40—42) — wanneer wij „Gode meer moeten gehoorzamen dan de menschen,” — dat u zien zult dat de Kerk positie neemt ten gunste van het feit en de erkenning, dat er tijden zijn wanneer wij het recht hebben om te weigeren de wetten van het land te gehoorzamen, maar terzelfder tijd zijn wij aan de andere zijde verplicht ons land in zijne rechten en vrijheden te beschermen voor de veiligheid van ons zelve en van onze vrienden, sedert de wet absoluut noodzakelijk is voor de vrede en veiligheid van allen ; en, totdat het volk dat punt bereikt dat zij geregeerd zullen worden door de wetten van God, is het noodig de wetten van het land te ondersteunen en te handhaven. De uiteenzetting hiervan kunt u lezen in vers 11, bladzijde 347 en 348, waar namelijk staat als volgt : — „Wij gelooven, dat waar persoonlijk letsel is toegebracht, of waar het recht van eigendom, of goeden naam, geschonden is geworden, men zich voor vergoeding daarvan, op de burgerlijke wet dient te beroepen, waar er althans dergelijke wetten ter bescherming daarvan bestaan ; tevens gelooven wij echter dat alle menschen gerechtigd zijn, zichzelve, hunne vrienden, hun eigendom, en de regeering, in tijd van nood, te verdedigen tegen alle onwettige aanvallen en aanmatigingen van elkeen, wanneer onmiddellijk beroep op de wetten geen plaats kan vinden, en er geen bijstand verleend kan worden.”

Nu, ik denk u zult het met mij eens zijn, dat waar voor ons de tegenwoordige verschrikkelijke oorlog geen enkele goede reden van bestaan heeft, niettegenstaande dat, de burgers van elke natie, in den oorlog betrokken, gevoelen dat zij door de andere volkeren gedwongen zijn geworden de wapenen op te nemen om hunne rechten en vrijheden te verdedigen, alzoo dat de groote meerderheid gevoelt dat zij gerechtvaardigd zijn in de houding door hen aangenomen, en wij kunnen niet zeggen dat zij zulks niet zijn, zonder ons een oordeel aan te matigen waar de oorzaak en de verantwoordelijkheid van den oorlog berust, en u begrijpt dat het voor ons niet wijs zou zijn dit te ondernemen. Wij kunnen Holland als een voorbeeld nemen. Wij zijn tot op heden niet in den oorlog betrokken, en wij zullen het niet worden tenzij wij door andere volkeren er wel in worden betrokken, maar ook dan zelfs, zou de oorlog worden verklaard, blijft het een kwestie waarvoor de hoofden van de regeering verantwoordelijk zijn, of namelijk de oorzaak en de inbreuk op onze neutraliteit de oorlogsverklaring zoude rechtvaardigen ; maar zou de oorlog worden verklaard, dan zou het volk van Holland gerechtvaardigd zijn in de oogen van God, — naar mijn oordeel althans — om den roep van hunne regeering te beantwoorden, om hunne rechten en vrijheden te beschermen, alsmede de levens van hunne huisgenooten en vrienden. De verantwoordelijkheid van de rechtvaardigheid der zaak zoude hebben te berusten in de handen der regeering.

Ik geloof dat de inwoners van al de voornaamste landen, thans in den oorlog betrokken, in hunne harten ten volste overtuigd zijn dat zij voor hun leven, hunne vrijheden, en voor de bescherming van hunne rechten strijdende te zijn, zoodat ik denk dat zij in de oogen des Heeren gerechtvaardigd zijn. De groote verantwoordelijkheid zal hebben te berusten in de handen van hen die de zaken der regeering besturen. Maar zelfs in den oorlog, is er een recht en een onrecht, waarvoor elke soldaat voor God verantwoording schuldig is, en dat is de zaak met betrekking tot de mishandeling van onschuldige mannen, vrouwen en kinderen, en de verwoesting van hunne eigendommen, wanneer het namelijk alleen gedaan wordt omreden den geest van vernieling, bestaande in de harten der mannen, en waarbij niets kan worden gewonnen.

En thans in antwoord op uwe verwijzing naar de woorden van den Zaligmaker, in Mattheus 5 : 38—39: „Maar ik zeg u, dat gij den booze niet wederstaat; maar zoo wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe.” Wij moeten namelijk niet vergeten dat Christus de groote Wetgever was, en dat door het naleven van de wetten die Hij gaf, de wetten van het land onnoodig worden, en vandaar dan ook, dat wij, persoonlijk, te trachten hebben deze wetten na te leven; geen kwaad namelijk vergeldende voor kwaad, maar daarentegen goed voor kwaad. Tot dat echter de tijd komt dat het volk, over 't geheel genomen, deze hoogere wetten leert eerbiedigen, moeten er wetten des lands zijn, om de vredelievende inwoners in hunne rechten te beschermen; anderzins, als wij de woorden van Christus in den breedsten zin des woords willen opvatten, dan zou er geene noodzakelijkheid bestaan voor het hebben van nationale wetten, omreden den boosdoener zou zijn toegestaan met het doen van zijne slechte dingen onverhinderd voort te gaan; ik echter neem aan dat Christus bedoelde, dat niettegenstaande de wet den boosdoener straft, wij ons zelve het recht niet aan zouden matigen dit te doen, want in het 38 ste vers zegt Hij, „Gij hebt gehoord dat tot de ouden gezegd is: Oog om oog, en tand om tand,” waarmede Hij verlangt het begrip van wedervergelding weg te nemen van het volk. De nationale wet daarom, is noodig voor het volk, totdat men geleerd heeft te leven bij de wet welke de Zaligmaker bracht, wanneer namelijk de VOLMAAKTE wet alle andere wetten zal vervullen.

Met vriendelijke groeten, Uw broeder in het Evangelie,

LE GRAND RICHARDS.

N a s c h r i f t.

Door den Profeet Joseph Smith is eens gezegd geworden dat in alle goede boeken waarheid te vinden is, alsmede dat zeer vele andere mannen, wier woorden niet staan opgeteekend in de boeken door de Heiligen der Laatste Dagen erkend als Standaardwerken der Kerk,

zoo niet door den Heiligen Geest, dan toch, voor een deel althans, in zooverre als het de waarheid hunner uitingen betreft, zekerlijk geïnspireerd waren door den Geest van God. Wel is dit niet een woordelijke weergave van zijne — des Profeten — uiting, maar in elk geval behelst het den zin zijner gedachten.

Leo Tolstoï nu was een groot man, wier levenswandel van zoodanigen aard was dat hij in staat is geweest eene karakterhoogte te bereiken, grooter dan menig Heilige der Laatste Dagen, althans menig „Mormoon” ooit heeft bereikt. Ook zijn vele van zijne beschouwingen, waar het de persoon van Christus betreft, geheel met de waarheid in overeenstemming. Het feit echter, dat de Kerk van Christus door onmiddellijke Godsopenbaring geleid wordt, geeft ons aangaande de uitingen van elkeen, die buiten de gemeenschap staat der leerstellingen derzelve, een leidraad aan de hand, en wel deze: Geelloovende in de goddelijke autoriteit van de leiders aan het hoofd van de gemeenschap, bekend als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, brengt als natuurlijk gevolg met zich mede, dat elke uiting, in strijd met de door hen geopenbaarde waarheden, niet van God geïnspireerd is. In zooverre nu als Tolstoï's beschouwingen in overeenstemming zijn met de waarheden van het evangelie, in zooverre zijn ze even waar als had een direct profeet van God ze geuit. Waar ze echter hiervan afwijken, doen ze zelf het bewijs aan de hand, dat bij het neerschrijven daarvan zijn geest niet de inspiratie bezat welke dienen moet om waarheid, en niets dan waarheid, aan 't licht te brengen. Na te gaan wat hiervan weer de oorzaak is, leidt van het onderhavige onderwerp af, en zou beschouwingen te voorschijn brengen welke meer ruimte vereischen als wij aan de beantwoording toe kunnen staan.

Ten slotte echter nog deze opmerking: Genoegzaam al het leed wat ooit op aarde geleden wordt, hetzij in oorlog- dan wel in vredestijd, is terug te brengen tot zuiver menschelijke oorzaken, en de weg tot ontkoming van al dat leed is door middel van het evangelie zóó duidelijk en helder aangewezen dat, zoo wanneer de wereld slechts gewillig was een proef te nemen met de voorschriften daarvan, door de liefde (dezelfde liefde die ook Tolstoï bedoelt) geïnspireerd, men binnen zeer afzienbaren tijd, de waarheid dezer beginselen zou willen erkennen. Dat streven te bevorderen is het werk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en met vaststaande bewijzen kan worden gestaafd, dat geen corporatie ter wereld het in de praktijk dier theorie zoover heeft gebracht dan dit half millioen menschen, welke God te midden der huidige wereld het leven heeft geschonken. Het besef hiervan kan enkel strekken tot vermeerdering van ons aller plichtsgevoel, met betrekking tot onze eigen omgeving.

Brief No. 2.

Waarde Broeder Tiemersma.

De ernstige tijden die wij doormaken, hebben bij mij de vraag te voorschijn gebracht: Wat moet een Heilige der Laatste Dagen doen als er oorlog komt in ons land? Ik ben aan het zoeken gegaan maar heb geen bevredigend antwoord gevonden. Daar er meer Heiligen zijn die denken zooals ik, zoo vraag ik aan u, kan het niet eens breedvoerig besproken worden, hetzij in De Ster, hetzij in eene vergadering? Ik wil mijne gedachten zoo kort mogelijk uiteen zetten. Jezus is liefde, en Hij geeft ons het voorbeeld, daar Hij zegt, „hebt uwe vijanden lief,” „gij zult niet dooden,” enz. In Hand. 5 : 29 wordt eveneens door een van Zijne apostelen gezegd; „Men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen.” Hoe is dat nu te rijmen met ons twaalfde geloofsartikel, waarin wij lezen onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, enz. Ik begrijp dat zulks gedaan moet worden als de wetten goed zijn, maar zoo niet, dan vermeen ik dat wij eerst God moeten gehoorzamen. Dr. Talmage schrijft in de „Art. des Geloofs”, dat zoo wanneer van ons dingen gevraagd worden die tegen Gods wil zijn, de schuld van ons af is, maar op hen valt die boven ons staan. Hoe dit overeen te brengen met het feit dat wij rekening zullen hebben af te leggen aan God voor al onze daden? Alsmede met wat door denzelfden schrijver wordt aangehaald uit Leer en Verbonden, dat namelijk door die wetten de vrije uitoefening van het geweten dient te worden gewaarborgd. Leer en Verb. 58 : 21—22 zegt dat zoo wie Gods geboden onderhoudt, niet in strijd komt met de wetten van het land. In Duitschland dan, waar men als 't ware gestolen het Evangelie van Christus moet prediken? En ook hier, als er gedoopt wordt? Zegt Christus niet, „Zoo wie met het zwaard slaat, zal door het zwaard vergaan?”

Met groeten, Uw broeder, N.N.

Wij kunnen met de beantwoording van bovenstaande, kort zijn. Op vele kwesties die deze broeder te berde brengt kan door hem een antwoord worden gevonden in de beantwoording der vragen door den eersten brieveschrijver gesteld. Enkel nog willen wij opmerken dat de uitdrukking „die namelijk aan elkeen de vrije uitoefening zijns gewetens waarborgt,” (te vinden in Afd. 134 : 2 van Leer en Verb.) betrekking heeft in de allereerste plaats op godsdienstvrijheid. Dat de Heiligen hiervoor inderdaad ten strijde trokken, leert ons derzelver geschiedenis. Voorts is de weergave van Leer en Verb. 58 : 21—22, door den geachten brieveschrijver, niet juist. Daar staat namelijk niet dat die Gods geboden onderhoudt, niet in strijd komt met de wetten des lands, maar „niet noodig heeft dezelve te overtreden.” De wetten des lands waarvan hier sprake is, zijn niet de wetten van elk land, maar van het land der Vereenigde Staten in het bijzonder. (Zie vers 19.) Doopen nu, en het prediken van het evangelie is in dat land met alle vrijheid toegestaan, niet alleen voor de Heiligen der Laatste Dagen,

maar voor elkeen. In Duitschland, waar de prediking van het evangelie inderdaad niet vrijelijk is toegestaan, wordt juist door de Kerk het bewijs geleverd, dat waar het een zaak des gewetens geldt, met betrekking tot de verkondiging van Gods boodschap, daar door de Heiligen „Gode meer gehoorzaamd wordt dan de menschen,” aangezien niettegenstaande alle belemmeringen en vervolgingen door de Deutsche politie den zendelingen aangedaan, de prediking met groote volharding wordt voortgezet, somwijlen zelfs ten koste der persoonlijke vrijheid van bewegingen, geheel gelijk aan de handelwijze van Gods vroegere dienaren.

Laten we besluiten met dezelfde opmerking, die de slotsom uitmaakt van het naschrift op het antwoord op den eersten brief, dat namelijk, wanneer al de menschen naar de prediking van het evangelie zouden willen luisteren, er nimmermeer oorlog zoude komen; maar voegen wij er tevens aan toe, dat God de Vader nimmer iemand zal willen dwingen in den lijn van Zijne geboden te loopen, hetzij het geheele volkeren geldt, dan wel afzonderlijke persoonlijkheden. „Weet dan dat elke ziel is vrij,” enz.

ASSISTENT.

JOSEPH FIELDING SMITH.

(Vervolg van pag. 360.)

President Smith in niet meer dan een half dozijn zinnen, het onderwerp op. Het zou het voorrecht en de plicht wezen van den eenen overblijvenden ouderling, de heele Kerk opnieuw te organiseeren, met apostelen, profeten, enz., overeenkomstig de openbaringen! De machten, doeleinden, en ook de plichten van het priesterschap, waren zoodanig voor het begrip van het volk gedreven, als zij nooit van te voren verstaan waren geworden. Zijne predikatiën vloeien over van zoo klare en heldere beweringen, getooid door een eenvoudig, nimmer-falend geloof, dat eerder uitziet naar eenvoud dan naar de raadselen van de dingen Godes.

Allicht genoeg is gezegd geworden. De man van wien wij schrijven is gevoelig en edel, en met alles houdt hij er niet van veel geprezen te worden. Hem en zijne familie zijn vele kinderen geboren geworden. Voor hen allen is hij trouw met al zijn macht, want hij weet zeer goed dat getrouwheid, met alle andere deugden, tehuis beginnen. Over zijne huisgenooten waakt hij met teedere oplettendheid. Zij wederkeering hebben hem lief met onveranderlijke en standvastige liefde. Het is algemeen bekend, dat toen de kinderen nog jong waren, zijne rust niet volkomen was wanneer hij de kleinen niet gezien had, behoorlijk toegerust voor den nacht. Hetzelfde vaderhart gevoelt voor het volk, den aangenomen leider waarvan hij is. De harten van het volk pijnen over de lange uren welke hij doorbrengt in het kantoor, de zaken der Kerk uitwerkende, in het bijzonder nu hij niet zoo jong meer is als hij eens was. Maar, hem is niets te ontraden. Hij moet zijn volk zien toegerust voor den nacht, alvorens zijn hart vrede en rust zal hebben. Zoo werkt liefde! en wie zal hem dit tegenspreken, wiens zorg van af zijne kindsche dagen geweest is de welvaart van zijn volk?

„Heeft deze man geene gebreken?” vraagt een scherpe criticus. Zeer zeker heeft hij die, want hij is sterfelijk. Dit karakterbeeld is echter niet om zijne fouten te toonen; en, inderdaad de schrijver kent ze niet, niet beter althans dan dat hij de volle deugd kent van dezen

man, die voor 76 jaren lang een open leven geleefd heeft onder zijn volk, en die de vrijste is geweest om critiek uit te laten oefenen onder zijn gemeenebest. De waarde der menschen wordt niet afgemeten overeenkomstig hunne fouten, maar naar hunne waardige daden en kwaliteiten. In de schaal der eeuwige rechtvaardigheid is de hoofdvereischte dat onze deugden zwaarder wegen dan onze fouten. Vreemd genoeg, de eenige gangbare critiek omtrent President Smith, onder hen die hem tegenstaan, is, dat hij te trouw is aan zijn volk, zijne vrienden, en zijne overtuigingen. Is dat niet de eeuwige kreet van den vijand die weerklinkt vindt in de harten der afvalligen? Vriend en vijand zijn het er over eens dat hij in elke mannelijke hoedanigheid uitblinkt boven het gros der menschen.

Zeker is onze President van zijn loon. God zal voor hem rijkelijk voorzien. Onze vraag mag eerder zijn, heeft hij gedurende zijn aard-sche loopbaan, zijn volle loon genoten? Hebben wij onzen plicht gedaan? Voor de zaak der Kerk werd hij beroofd van zijn vader en zijne moeder. In den dienst der Kerk is hij niet in staat geweest zijne schitterende talenten aan te wenden voor het verzamelen van weelde — naar onze dagen kan hij gerust een arm man worden genoemd. De gemakken des levens zijn hem ontzegd, want dagelijks al haast is hij „indienst” geweest. Boven alles, als een leider in Israël, is de laster en den haat der Kerk op hem opgehoopt geworden. Een paar jaar geleden slechts, toen zijne jeugd reeds was voorbijgegaan, was de meest hartelooze vervolging, waaraan ooit een lid der Kerk heeft blootgestaan, de zijne. Onderscheiden jaren lang drukte een invloedrijk nieuwsblad, toen ter tijde zich aangordende voor de vervolging der Kerk, door middelen, eerlijk en oneerlijk, alle dagen vuile prenten van President Smith, en eveneens vuile redactie-artikelen, omtrent hem en zijn werk. Elke hoon, uitdenkbaar aan het menschelijk verstand, werd hem aangedaan, omreden hij de belichaming was der Kerk.

Zou de vraag tot hem worden gericht, dan zou hij zeggen dat hij rijkelijk zijn loon had ontvangen. Allicht gevoelt hij, laat ons hopen dat hij het gevoelt, de lievende gedachten van zijn volk op hem uitgestort, zoo dikwijls zijn naam in herinnering wordt gebracht. Hij is gezegend geweest dat hij dienen mocht. Dat eveneens is een groot loon voor zijne pogingen. Zijn leven is bekroond geworden met de verzekering, van alles, dat zijn werk welgedaan is. Dat is het meest voldoende gevende loon.

Moge zijne gezondheid gespaard blijven, en zijn leven verlengd! Daar is veel werk nog te doen, en de menschen bereiken niet dikwijls de hoogte waarop hij staat! Bij het begin van zijn 77ste jaar, geeft het volk lievende groeten, en goede wenschen, en hartelijke toewijding, aan Joseph Fielding Smith, President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

INHOUD:

Joseph Fielding Smith.
pag. 353 en 367.

Het standpunt der Heiligen
pag. 361.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50, Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.